

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2011. szeptember 6. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Borsod-Abaúj-Zemplén Megye i Bíróság 2011. évi április hó 8. napján kihirdetett 4.B.2246/2010/32. számú ítéletét megváltoztatja akként, hogy a kényszergyógyítás intézkedés elrendelését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 9.940 (Kilencezer-kilencszáznegyven) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

A vádlottat a megyei bíróság emberölés büntette (Btk.166.§ (2) bekezdés d) pontja) miatt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A feltételes szabadság legkorábbi időpontját 35 évben határozta meg.

Elrendelte kényszergyógyítását, továbbá rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott enyhítésért, védője elsősorban felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be jogorvoslatot.

Az ügyész az elsőfokú határozatot tudomásul vette.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.205/2011/1-I. számú átiratában a kényszergyógyítás intézkedés elrendelésének mellőzését indítványozta.

Az ítélet tábla a védelmi jogorvoslatok folytán a megyei bíróság ítéletét a Be. 361.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében fenntartotta.

A nyilvános ülésen a vádlott és védője fellebbezésüket és annak irányát fenntartották. A védelem elsősorban ... zárkatárs vallomását vitatta. A vádlott a másodfokú bírósághoz intézett beadványában azt hangsúlyozta, hogy ellene tárgyi bizonyíték nem volt fellelhető és továbbra sem emlékszik a bűncselekmény elkövetésére.

A fellebbviteli főügyészség nyilvános ülésen jelen lévő képviselője az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kisebb fokú pontosítását indítványozta akként, hogy a vádlott a sértettet pontosan meg nem határozható kemény tárggyal, esetleg még ököllel is homlokra ütötte. Észrevételezte továbbá, hogy a megyei bíróság ítélete 28. oldal 4. bekezdésében hivatkozik arra, hogy a vádlott a ..., ...-nal történt szembesítése során elfogadta a tanúk állításait.

A vádlottat ekkor még tanúként hallgatta ki a nyomozó hatóság (2010.március 18.), azonban a szubjektív mentességi jogra történő figyelmeztetést a jegyzőkönyv nem tartalmazza, holott a vádlott vallomása önterhelő, mivel a korábbi sértettel való konfliktust tagadó nyilatkozatát megváltoztatta. A formális figyelmeztetés elmaradása miatt ezért a fentiekben hivatkozott szembesítések során tett nyilatkozatai nem vehetők figyelembe. Egyebekben átiratában foglaltakat fenntartotta.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság perrendi szabályok betartásával eljárva széles körű, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott.

Az általa megállapított tényállás megalapozott, csupán annyiban pontosítandó az ítélet 13. oldal 1. bekezdésében, hogy a vádlott a sértettet pontosan meg nem határozható tompa tárggyal (homloktáji csillag alakú sérülés), valamint esetleg még ököllel is homlokra (hámfosztásos sérülés) ütötte. E kiegészítés inkább fogalmi, mintsem tartalmi kérdés. Összhangban áll a boncjegyzőkönyvben, illetve a fellebbviteli főügyészség képviselője által is hivatkozott igazságügyi orvos-szakértői megállapításokkal, de jelentősége van a védelem által vitatott zárkatárs vallomásának értékelése tükrében is.

Az így pontosított tényállást az ítélet tábla a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

A vádlott az eljárás során javarészt nem emlékezőnek vallotta magát, illetve képtelennek nevezte magát a cselekmény elkövetésére.

Tekintettel arra, hogy a cselekmény konkrét elkövetésének közvetlen szem- és fültanúja nem volt, továbbá a vádlott nem emlékezőnek vallotta magát, az elsőfokú bíróság rendkívül körültekintő bizonyítást folytatott a vádlott személyi körülményeinek, kapcsolatrendszerének, a cselekmény előzményeinek feltárása érdekében és nagy hangsúlyt helyezett a vádlott elmeállapotának és pszichés státuszának feltárására. Ez utóbbi körben a többszöri igazságügyi orvos-szakértői vélemények nyomatékos jelentőséggel bírtak, kizárva azt, hogy a vádlottal szemben büntethetőséget kizáró ok állna fent. A szakértői bizonyítás teljes körű volt a sértett irányában is.

Kétséget kizáró módon tisztázást nyert, hogy a sértett a halálához vezető sérüléseket milyen módon és milyen körülmények között szenvedhette el. Külön figyelmet szentelt a megyei bíróság a sértett halálakor viselt ruházatának is, amely ugyancsak cáfolta a vádlott azon védekezését, amellyel baleset jellegű halálokra próbált hivatkozni.

Az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásai megfelelő adalékot szolgáltatottak a házaspár életviteléről és a cselekményt megelőző este és az azt követő reggel történéseiről.

E körben kivételt képezett a zárkatárs - védelem által vitatott - okirati bizonyítéku értékelt vallomása. Figyelemmel a bírói gyakorlatban általában a zárkatárs vallomásainak értékelésével kapcsolatos aggályokra, a megyei bíróság igen körültekintően járt el e vallomás értékelésében és logikai hibát nem vétett.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes értékelésével okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

Az indokolás köréből csupán az ítélet 28. oldal 4. bekezdésében írtak mellőzendők a Be. 291.§ (2) bekezdésére figyelemmel - osztva a fellebbviteli főügyészség észrevételét. A bekezdés mellőzése az ítélet érdemére nem volt befolyással.

A felmentést célzó védői fellebbezés a bíróság mérlegelési tevékenységét, a bizonyítékok értékelését támadja.

Tekintettel a megalapozott tényállásra a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Helyes a cselekmény jogi minősítése is és annak jogi indokolása.

Az elsőfokú bíróság igen körültekintően vizsgálódott a bűnösségi körülmények körében mind az alanyi, mind pedig a tárgyi oldal tekintetében.

A kiszabott főbüntetés igen súlyos, azonban a megyei bíróság által teljes körűen feltárt és nagy gonddal értékelt bűnösségi körülmények indokolják az életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazását. A büntetés enyhítésére - tekintettel arra, hogy a megyei bíróság bűnösségi körülményeket értékelő tevékenységével mindenben egyet értett - az ítéltábla nem látott lehetőséget, még abban a formában sem, hogy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét alacsonyabb tartamban határozza meg. Sem a generális, sem pedig a speciális prevenció nem indokolja.

A kényszergyógyítást mint intézkedést, mint jogintézményt a 2009. évi LXXX. törvény 56.§ (7) bekezdés b) pontjának rendelkezése 2010. május 1. napjától hatályon kívül helyezte, ezért ezen intézkedés elrendelésének mellőzésére került sor.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései ugyancsak helyesnek és törvényesnek bizonyultak, ezért az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a jelzett körben a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatás további beszámításáról a Btk. 99.§ (1) bekezdése, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2011. szeptember 6.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja,
előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 4.B.2246/2010/32. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatában írt változtatással 2011. szeptember 6. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2011. szeptember 6.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke